

Sygn. akt II K 219/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 roku.

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Bejger

Protokolant: st. sekr. sądowy Barbara Dera

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. - ----

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2017 roku, 29 września 2017 roku

sprawy M. B.

syna M. i B. z domu W.

urodz. (...) w G.-D.

oskarżonego o to, że: I. w okresie od dnia 01 sierpnia 2015 roku do dnia 29 września 2015 roku w m. F., gm. K., powiat g. (...), woj. (...)- (...) prowadząc działalność gospodarczą Bar U (...) na Stacji Paliw (...), działając wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku „O grach hazardowych” urządzał we wskazanym lokalu nielegalne gry na automatach, przy czym uczynił sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu.

tj. o przestępstwo z art. 107 § 1 kks w zb. z art. 37 § 1 pkt 2 kks

II. w okresie od dnia 01 czerwca 2016 roku do dnia 29 czerwca 2016 roku w m. F., gm. K., powiat g. (...), woj. (...)- (...) prowadząc działalność gospodarczą Bar U (...) na Stacji Paliw (...), działając wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku „O grach hazardowych” urządzał we wskazanym lokalu nielegalne gry na automatach, przy czym uczynił sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu.

tj. o przestępstwo z art. 107 § 1 kks w zb. z art. 37 § 1 pkt 2 kks

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego M. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, tj. dwóch przestępstw z art. 107 § 1 kks w zb. z art. 37 § 1 pkt 2 kks i przyjmując, że zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw w myśl art. 91 § 1 kk na mocy art. 107 § 1 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 130 (stu trzydziestu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 100 (sto) złotych;

II. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na mocy art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

IV. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w wysokości 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt 219/16

UZASADNIENIE

W dniu 29 września 2015 roku funkcjonariusze Referatu Dozoru Urzędu Celnego w T. przeprowadzili kontrolę w barze o nazwie „Bar u E.” na stacji paliw w miejscowości F. 56, gm. K.. W wyżej wskazanym lokalu działalność gospodarczą prowadzi M. B.. W lokalu tym po wejściu do środka zastano dwa automaty do gier A. G. typ Video oznaczony numerem (...) i automat (...) 2 typ Video oznaczony numerem (...). Na podstawie umowy najmu z dnia 18.04.2014 roku , oznaczeń na automatach ustalono, że powyższe automaty należą do firmy (...).zoo. ul. (...) T.. Z tytułu najmu objętego umową z dnia 01.06.2016 M. B. otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 300 złotych miesięcznie. W dniu 29.06.2016 roku Funkcjonariusze Urzędu Celnego w przedmiotowym lokalu przeprowadzili ponowną kontrolę i zabezpieczyli kolejne automaty do gier : Silver Smark, B. H. i automat do gier bez nazwy typ video. Ustalono, że dysponentem tych automatów jest K. M.. a na podstawie umowy najmu z K. M.- firma (...) oskarżony otrzymywał odpowiednio kwotę 200 złotych miesięcznie i był zobowiązany do sprawowania stałego nadzoru nad wstawionymi do jego lokalu urządzeniami i informowania o wszystkich stwierdzonych nieprawidłowościach i uszkodzeniach. Zabezpieczono każdorazowo podczas kontroli te urządzenia do gry. Nie posiadały one rejestracji i urządzone były na nich gry na automatach z naruszeniem przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, bowiem żaden podmiot nie posiadał zezwolenia na prowadzenie w tym lokalu działalności w zakresie urządzania gier na automatach o niskich wygranych na terenie województwa (...) lub zezwolenia na prowadzenia salonu gier na automatach lub koncesji na kasyno gry.

Przeciwko wyżej wymienionemu skierowano także do sądu akt oskarżenia w innej sprawie o sygn. akt. IIK 403/16 o czyn z art. 107§ 1 kks popełniony w okresie następującym po tym, jaki jest objęty aktem oskarżenia w niniejszej sprawie a mianowicie od 30 czerwca 2016 roku do 02 listopada 2016 roku (w niniejszej sprawie data końcowa drugiego czynu to 29.06.2016 rok). Wyrok skazujący wydany w sprawie IIK 403/16 w dniu 13 marca 2017 roku jest prawomocny. M. B. jest emerytem, prowadzącym dodatkowo działalność gospodarczą. Z tytułu emerytury uzyskuje dochód 2 tys złotych miesięcznie plus dochód z prowadzonej działalności około 2 tys złotych. Jest współwłaścicielem domu jednorodzinnego i samochodu m-ki R. (...) rok prod. 2002.

Dowód :

- protokół z kontroli k 3-9,
- umowy najmu k- 6,197
- kopie faktur – opłata czynszu k 85-87,
- protokół zatrzymania rzeczy k 10-11,
- protokół oględzin rzeczy k 12-13, 36,38,129
- umowa dzierżawy k 32,-34, 43
- odpis wyroku IIK 403/16 k 239-240,
- dane o karalności k 62,91
- dane osobowo- poznawcze k 88
- pismo z dnia 04.07.2016 r k 112
- wniosek o zatwierdzenia zatrzymania rzeczy k 118-119
- protokół z kontroli k 120-122.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że w przedmiotowym lokalu osobiście prowadzi działalność gospodarczą, pomaga mu w tym żona. Nie zatrudnia żadnych pracowników. Potwierdził, iż w dniu 01.07.2015 roku podpisał umowę najmu powierzchni lokalu z przedstawicielem firmy (...), która wstawiał do lokalu automaty do gier 01.08.2015 roku. Z tego tytułu co miesiąc miał otrzymywać czynsz w kwocie 300 złotych brutto. Firma (...) wystawiła mu dwie faktury VAT za okres wynajmowania powierzchni pod automaty za sierpień i wrzesień 2015 r. Potwierdził również, że miał podobną umowę z K. M. i otrzymywał za to 200 złotych miesięcznie. Podejrzany na swoje usprawiedliwienie podnosił, że posiadał sprzeczne informacje co do legalności automatów bowiem z jednych informacji wynikało że urządzenie gier na automatach jest całkowicie legalne a z innych, że zabronione. Przed sądem oskarżony nie składał wyjaśnień, gdyż nie stawiał się na rozprawę.

Przystępując do oceny wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego, należało zwrócić uwagę, iż w istocie stan faktyczny sprawy był bezsporny. Wątpliwości stron nie budziła kwestia własności urządzeń oraz czasu ich wstawienia do lokalu gastronomicznego. W tym zakresie sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego i zebranych dokumentom. Są one zbieżne z ustaleniami zawartymi w protokołach kontrolnych pracowników Urzędu Celnego w T. oraz umowami najmu i innymi dokumentami. W tym stanie rzeczy powołany materiał dowodowy sąd również uznał za wiarygodny. W niniejszej sprawie bezsporna była również kwestia losowego charakteru gier urządzone na automatach. Wyniki kontroli przeprowadzonej przez pracowników UC w T., w ramach której przeprowadzono eksperyment, wykazały, iż gry urządzone na automatach zabezpieczonych u oskarżonego wypełniają definicję gier na automatach określoną w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz.U.09.201.1540). Spór w przedmiotowej sprawie w zasadzie więc sprowadzał się wobec tego do kwestii ustalenia, czy oskarżony pozostawał w usprawiedliwionej nieświadomości karalności zarzucanego mu czynu, w szczególności w kontekście rozbieżności orzecznictwa sądów w tej kwestii.

Na podstawie poczynionych ustaleń nie sposób takiej opcji przyjąć. Oskarżony twierdził, iż przedstawiciele firmy, która wstawiła automaty zapewniali go, że nie poniesie żadnych konsekwencji prawnych z tytułu dzierżawy, bowiem urządzenia należą do firmy (...), która bezpośrednio odpowiada za zgodne z prawem ich użytkowanie. Oskarżony podkreślił również, że w środkach masowego przekazu publikowane są sprzeczne informacje. Z jednym wynika, iż gry na automatach są legalne, a z innych, że urządzenie gier na automatach jest zabronione. Tym samym oskarżony wskazywał, że był wręcz przekonany, że swoim działaniem nie popełnia czynu zabronionego. Sąd nie dał wiary tym wyjaśnieniom oskarżonego. O ile sąd nie kwestionował możliwości pozostawiania oskarżonego w pewnej dezorientacji związanej z występującymi rozbieżnościami w orzecznictwie dotyczącymi technicznego charakteru przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych oraz ich mocy obowiązującej w polskim porządku prawnym, które to przepisy miały istotne znaczenie z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego z art. 107 § 1 kks, to sąd miał przede wszystkim na względzie okoliczności faktyczne niniejszej sprawy. Należy podkreślić, iż w dniu 29 września 2015 roku w lokalu oskarżonego zostały zabezpieczone dwa automaty w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks. W dniu 26 lipca 2016 roku został sporządzony akt oskarżenia dotyczący urządzania gier na tych automatach wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych w tej sprawie a oskarżony miał świadomość, że jego zachowanie jest niezgodne z prawem. Gdy został skierowany przeciwko niemu akt oskarżenia mógł się tylko utwierdzić w tym przekonaniu. Mimo to udostępnił swój lokal w celu wstawienia kolejnych urządzeń, na których urządzono gry hazardowe, bowiem w dniu 29.08.2016 r zostały zabrane z jego lokalu kolejne urządzenia do gier i kolejna sprawa karna obejmowała okres od 30 czerwca 2016 roku do 02.11.2016 roku. Czyli, mimo wniesienia przeciwko niemu aktu oskarżenia, proceder swój kontynuował do 02.11.2016 roku – sprawa IIK 403/16. Poza tym w niniejszej sprawie oskarżony ma dwa zarzuty i pomimo zatrzymania automatów we wrześniu 2015 roku nadal kontynuował swoją działalność od 01.06.2016 roku do 29.06.2016 roku. W świetle tych okoliczności trudno było przyjąć, iż oskarżony pozostawał w usprawiedliwionej nieświadomości karalności zarzucanego mu czynu. Ponadto nie można zapominać, iż oskarżony prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług rozrywkowych o czym świadczy udostępnianie w swoim lokalu automatów do gier. Należało zatem oczekiwać od niego, jako podmiotu fachowego, przedsiębiorcy trudniącego się danym segmentem działalności, co najmniej od 1 sierpnia 2015 roku, większego zorientowania w prawnych aspektach tego typu profesji, niż od osoby, która pierwszy raz zetknęła się z kwestią urządzania gier, tym

bardziej, że jak sam wyjaśniał wiedział że mogą być one nielegalne a przyjął wersję przeciwną bo to było dla niego korzystne. Najistotniejszy był jednak inny fakt, a mianowicie taki, że w lokalu „Bar U (...) już wcześniej przed 23.06.2015 trzykrotnie zatrzymywano nielegalne automaty do gier. Wówczas działalność gospodarczą prowadziła w nim żona oskarżonego, która jak wynika z wyjaśnień oskarżonego pomagała i jemu przy prowadzeniu działalności (pismo potwierdzające tę okoliczność k 96 akt i protokoły kontroli K 102-109) a wcześniej on pomagał jej. Nielogiczne i niczym nie uzasadnione jest w związku z tym twierdzenie oskarżonego, że nie wiedział, że taka działalność może być nielegalna. W toku postępowania żona oskarżonego E. B. odmówiła składania zeznań.

Reasumując stwierdzić należy, że przeprowadzone postępowanie pozwoliło sądowi na ustalenie, iż oskarżony w czasie i miejscu objętym zarzutami w warunkach czynu ciągłego urządzał gry na automatach wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych. Oskarżony udostępnił w skontrolowanym lokalu gry na urządzeniach elektromechanicznych, gdzie w świetle obowiązującej cytowanej ustawy możliwość urządzania gier na automatach dozwolona jest wyłącznie w kasynach gry (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych). Działalność w zakresie gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry (art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych). Oskarżony nie miał koncesji na prowadzenie kasyna gry.

Odnosnie pojęcia „urządzania” sąd miał na uwadze, iż brak jest legalnej definicji tego pojęcia. Jak wskazuje się w doktrynie, w wypadku urządzania chodzi o zaprowadzenie czy uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu: kasynie, salonie, punkcie (tak Grzegorz Łabuda w: Komentarz do art. 107 Kodeksu karnego skarbowego, komentarz LEX 2012). W niniejszej sprawie oskarżony uruchomił taką działalność hazardową we swoim lokalu gastronomicznym, godząc się na wstawienie urządzeń do gier i zobowiązując się do sprawowania stałego nadzoru nad nimi (§ 3 ust. 1 umowy najmu). Tym samym urządzał gry na automatach w rozumieniu art. 107 § 1 kks.

Mając na uwadze występujące rozbieżności w orzecznictwie dotyczące technicznego charakteru przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych oraz ich mocy obowiązującej w polskim porządku prawnych sąd zwrócił uwagę, iż na skutek wydanego w dniu 13 października 2016 roku (sprawa C-303/15) wyroku, wydanego na skutek pytania prejudycjalnego sformułowanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi, również na kanwie sprawy karnoskarbowej o czyn z art. 107 § 1 kks, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazał, iż artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu. W powołanym orzeczeniu stwierdzono zatem, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu dyrektywy 98/34, w związku z czym Trybunał Sprawiedliwości EU uznał, że nie ma już konieczności badania skutków naruszenia obowiązku zgłoszenia przepisów technicznych.

Treść powyższego orzeczenia, w zakresie dotyczącym art. 6 ustawy o grach hazardowych (także art. 14 tejże ustawy), w ocenie sądu stanowi podstawę do podważenia zasadności prezentowanych dotychczas w orzecznictwie sądowym poglądów o zdekompilowaniu znamion przestępstwa skarbowego z art. 107 §1 kks, na skutek nie notyfikowania Komisji Europejskiej części przepisów ustawy o grach hazardowych.

Sąd podkreśla, iż nie doszło do penalizacji takich zachowań jak zachowanie oskarżonego. Należy podkreślić, iż gry hazardowe może prowadzić wyłącznie podmiot posiadający koncesje na prowadzenie kasyna. W 2015 roku weszła w życie nowelizacja ustawy o grach hazardowych, która nie ma zastosowania do oskarżonego ponieważ oskarżony nigdy nie miał koncesji na prowadzenie kasyna a taki wymóg był przez cały czas obowiązywania ustawy, co by pozwalało mu prowadzić działalność w zakresie urządzenia gry na automatach. Jeśli chodzi o kwestie winy oskarżonego i działania pod wpływem błędu to z ustaleń poczynionych przez sąd nie wynika, by działał on w błędzie co do tego,

że prowadzenie działalności hazardowej bez zezwolenia na prowadzenie kasyna jest bezprawne. Skoro brak było konkretnych okoliczności, które wskazywałyby na to, że nie posiadający zezwolenia na prowadzenie kasyna gry oskarżony zdecydował się na urządzenie gier na automatach, że wobec wielości poglądów doktryny wskazujący, że przepisy dotyczące urządzania i prowadzenia gier na automatach są przepisami technicznymi i dlatego nie należy ich stosować pozostawał on w przekonaniu, że urządzenie gier hazardowych bez posiadania zezwolenia na prowadzenie kasyna jest legalne. Należy wskazać, że nie sposób takiego błędu domniemywać, chodzi wszak bowiem o rzeczywisty stan w jakim sprawca znajdował się w momencie podejmowania decyzji o przestępnym działaniu. Należy podkreślić, że w stosunku do oskarżonego nie ma mowy o działaniu w ramach kontraty z art. 10 § 4 kks. Należy podkreślić, że u oskarżonego zabezpieczono automaty 29 września 2015 roku mimo, że wcześniej zatrzymano automaty kiedy działalność w tym samym lokalu prowadziła jego żona i po tejże dacie, mimo to kontynuował on przestępczy proceder, bo w okresie od 01.06.2016 r do 29.06.2016 roku ponownie urządzał nielegalne gry na automatach w tym samym lokalu.

Wobec tak poczynionych ustaleń faktycznych i prawnych sąd uznał, że wina oskarżonego w zakresie popełnienia przestępstw z art. 107 § 1 kks została wykazana. Z uwagi na fakt, iż w związku z wynajęciem lokalu i w konsekwencji urządzeniem gier hazardowych oskarżony otrzymywał czynsz w wysokości 300 i 200- złotych miesięcznie, sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego w kwestii przyjęcia, iż oskarżony z procederu tego uczynił sobie stałe źródło dochodu. W istocie bowiem urządzenie gier przez oskarżonego podyktowane było celem osiągnięcia comiesięcznego dochodu. Z tego względu zarzucany czyn zakwalifikowano w zbiegu z art. 37 § 1 pkt 2 kks.

Uznając winę oskarżonego, sąd na mocy art. 107 § 1 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks przyjmując działanie w warunkach ciągu przestępstw wymierzył mu karę trzech miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości stu trzydziestu stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie stu złotych. W ocenie sądu orzeczone kary, są adekwatne do stopnia winy, wagi czynów oraz ich społecznej szkodliwości. Należało mieć na uwadze, że M. B. był już wcześniej skazany za takie samo przestępstwo. Wysokość stawek dziennych grzywny uwzględnia dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, jak również granice ustawowe. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, iż oskarżony osiąga dochód z tytułu emerytury oraz prowadzonej działalności gospodarczej w łącznej kwocie 4.000 zł miesięcznie, nie ma osób na utrzymaniu (k. 116). Warto przypomnieć, iż w przypadku grzywny orzekanej za przestępstwo skarbowe stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też nie może przekraczać jej czterystukrotności. Należy mieć również na uwadze, iż art. 107 § 1 kks przewiduje możliwość orzeczenia grzywny w wysokości do 720 stawek dziennych. Zatem w tym przypadku wymiar orzeczonej grzywny nie razi surowością. Zdaniem sądu wymierzona sankcja spełni cele z zakresu prewencji indywidualnej, skutecznie odwołując oskarżonego od dalszych tego typu zachowań w przyszłości. W przekonaniu sądu kara grzywny w orzeczonym wymiarze odniesie także efekt ogólnoprewencyjny, wskazując, iż zachowanie niezgodne z prawem nie opłaca się, bowiem spotkało się ze zdecydowaną i dolegliwą reakcją. Orzekając obok kary grzywny także karę pozbawienia wolności w wymiarze trzech miesięcy z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby, sąd miał na uwadze treść art. 37 § 1 pkt 2 kks w myśl którego sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary, jeżeli sprawca uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu. Stosując nadzwyczajne obostrzenie kary, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo skarbowe w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, nie niższej niż 1 miesiąc do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co nie wyłącza wymierzenia z takim samym obostrzeniem także kary grzywny grożącej za to przestępstwo obok kary pozbawienia wolności (art. 38 § 1 pkt 3 kks). W świetle wyżej cytowanych przepisów wymiar orzeczonej (w kolejnej już sprawie karnej) kary pozbawienia wolności nie może razić surowością. Decydując się na orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem, sąd wziął pod uwagę, że co do oskarżonego zapadł już wcześniej prawomocny wyrok jednakże zarzuty w tej sprawie dotyczą okresu wcześniejszego niż w sprawie prawomocnie zakończonej. Dlatego też sąd uznał, że należy nieco podwyższyć wymiar kary, bo przy kolejnym skazaniu nie powinna być ona takiego samego rozmiaru i do tego w niniejszej sprawie oskarżonemu zarzucono dwa czyny z art. 107§ 1 kks. Była to okoliczność obciążająca, która wpłynęła na wymiar kary. W przekonaniu sądu ponieważ w osądzonej już wcześniej sprawie orzeczono karę pozbawienia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania to w niniejszej, która dotyczyła wcześniejszego okresu

działalności oskarżonego też należało karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesić. Ewentualnie w przyszłości jeśli wyrok wydany w niniejszej sprawie będzie prawomocny pojawi się możliwość rozważenia wydania wyroku łącznego. Zdaniem sądu mimo zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności sama możliwość zarządzenia wykonania kary będzie stanowiła dla oskarżonego dostateczną tamę przed dalszymi naruszeniami prawa. Sąd pozostaje zarazem w przekonaniu, iż w okresie próby oskarżony zdobędzie się na refleksję i zrozumie naganność swojego postępowania i zaprzestania kontynuowania przestępczej działalności. Tylko tak ukształtowana represja a w szczególności groźba wprowadzenia kary pozbawienia wolności do wykonania może powstrzymać oskarżonego przed kolejnym łamaniem porządku prawnego. Również orzeczona grzywna będzie dla niego dolegliwością, która powstrzyma go przed kolejnym naruszeniem porządku prawnego i będzie dolegliwością rzeczywiście odczuwalną wobec faktu orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowy zawieszeniem jej wykonania.

O kosztach procesu sąd rozstrzygnął na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks oraz art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz.223 ze zm.), zwalniając oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś na podstawie art. 627 kpk obciążając go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70 złotych. W ocenie sądu uiszczenie przez oskarżonego grzywny będzie dla niego dostateczną dolegliwością finansową, zwłaszcza w kontekście osiągniętych przez niego dochodów. Oskarżony pozostał na emeryturze w wysokości 2.000,- złotych. Podobny dochód osiąga z tytułu działalności. W ocenie sądu uiszczenie opłaty sądowej od orzeczonej kary grzywny stanowiłoby dla niego zbyt istotny uszczerbek. Niemniej, jeśli chodzi o koszty procesu, uzasadnione jest, aby oskarżony, mimo powołanych okoliczności, poniósł je. Należy podkreślić, iż powstały one wyłącznie na skutek przestępczego działania oskarżonego. Oskarżony osiąga dochody, które pozwolą mu na jednorazowe uiszczenie kosztów procesu.